

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 641/2018-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. novembra 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej, zo sudcu Miroslava Duriša a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED]

[REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Ing. Mikulášom Práznovszkym, CSc., Bočná 26, Nové Zámky, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Nitra sp. zn. 1 T 23/2010 z 27. decembra 2011, rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 3 To 42/2012 zo 6. novembra 2012 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Tdo 25/2016 z 5. októbra 2016, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. januára 2017 doručená sťažnosť [REDACTED]

██████████ (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Ing. Mikulášom Práznovszkym, CSc., Bočná 26, Nové Zámky, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1 T 23/2010 z 27. decembra 2011 (ďalej aj „napadnutý rozsudok okresného súdu“), rozsudkom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 To 42/2012 zo 6. novembra 2012 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Tdo 25/2016 z 5. októbra 2016 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu sp. zn. 1 T 23/2010 z 27. decembra 2011 uznaný za vinného zo spáchania pokračovacieho obzvlášť závažného zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1 a ods. 4 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“), sčasti v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 10 (desať) rokov so zaradením na jeho výkon do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, ochranný dohľad v trvaní jeden rok, ako aj povinnosť uhradiť poškodenej Slovenskej republike zastúpenej Slovenským pozemkovým fondom (ďalej len „fond“) škodu v sume 10 290,11 € (310 000 Sk) a zastúpenej spoločnosťou Lesy Slovenskej republiky škodu v sume 27 317,40 € (822 964 Sk).

Skutkový základ označeného pokračovacieho trestného činu spočíval (v podstate) v tom, že sťažovateľ v úmysle získať vlastnícke právo k nehnuteľnostiam (pozemkom) špecifikovaným vo výroku napadnutého rozsudku okresného súdu v období od 13. decembra 2004 do 22. decembra 2005 svojimi nepravdivými vyhláseniami o tom, že ako potomok (vnuk) ██████████ spĺňa zákonom ustanovené podmienky vydržania vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam, ktoré v minulosti boli vo vlastníctve ██████████, uviedol do omylu notára ██████████ so sídlom notárskeho úradu v ██████████. Notár ██████████ osvedčil tieto vyhlásenia o vydržaní notárskymi zápisnicami, ktoré sťažovateľ následne (v období od 15. decembra 2004

do 3. januára 2006) doručil príslušným správam katastra na účel vykonania zápisu jeho vlastníckeho práva k týmto nehnuteľnostiam, pričom vo vzťahu k niektorým z nich k zápisu jeho vlastníckeho práva aj došlo, čím spôsobil, resp. v prípade dokonania činu v celom rozsahu by spôsobil Slovenskej republike (zastúpenej fondom, resp. spoločnosťou Lesy Slovenskej republiky) značnú škodu v celkovej sume 392 020,18 € (11 810 000 Sk) .

Proti napadnutému rozsudku okresného súdu sťažovateľ podal odvolanie, na základe ktorého krajský súd rozsudkom sp. zn. 3 To 42/2012 zo 6. novembra 2012 podľa § 321 ods. 1 písm. e) a ods. 2 zákona č. 301/2005 Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) zrušil rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o treste a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku za použitia (aj) § 39 ods. 1 a ods. 3 písm. c) Trestného poriadku (mimoriadne zníženie trestu, pozn.) uložil sťažovateľovi trest odňatia slobody v trvaní 7 (sedem) rokov a 6 (šesť) mesiacov so zaradením na jeho výkon do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, peňažný trest v sume 10 000 € a pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, náhradný trest odňatia slobody v trvaní jeden rok. Sťažovateľ proti napadnutému rozsudku krajského súdu podal dovolanie, ktoré najvyšší súd uznesením sp. zn. 2 Tdo 25/2016 z 5. októbra 2016 odmietol podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku.

Sťažovateľ v sťažnosti podanej ústavnému súdu namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom okresného súdu, napadnutým rozsudkom krajského súdu a napadnutým uznesením najvyššieho súdu.

Namietané porušenie svojich v sťažnosti označených práv napadnutými meritórnymi rozhodnutiami okresného súdu a krajského súdu sťažovateľ odôvodňuje najmä takto:

„Získanie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam je právnym úkonom podľa § 8 Občianskeho zákonníka, preto samo o sebe nie je protiprávnym konaním. Úmysel získať vlastnícke právo k veci sám o sebe tiež nie je protiprávny...“

Vlastníkom nehnuteľností patriacich pôvodne [REDAKOVANÉ] alebo jeho rodinným príslušníkom bol v rozhodnom období môj otec [REDAKOVANÉ], nar. [REDAKOVANÉ].“

a to na základe zápisu vlastníckych práv v evidencii nehnuteľností. Tomu, kto koná vo viere v hodnoverný údaj vo verejnom zozname, akým je aj evidencia nehnuteľností, nemožno namietat, že koná protiprávne!

Otec sťažovateľa [REDAKOVANÉ] nadobudol predmetné nehnuteľnosti smrťou [REDAKOVANÉ] ako jeho dedič v súlade s § 460 Občianskeho zákonníka, o čom svedčia tieto skutočnosti:

- [REDAKOVANÉ], ktorý je v súčasnosti v knihe narodených matričného úradu v Lučenci uvedený ako otec otca sťažovateľa, nie je prirodzeným otcom otca sťažovateľa (znalecký posudok na základe analýzy DNA je v spise)

- [REDAKOVANÉ] dňa 12. 1. 1945 uznal, že je prirodzeným otcom otca sťažovateľa, pričom v tomto konaní sa opak nepreukázal; výpis z centrálného notárskeho registra notárskej zápisnice je v spise,.

- [REDAKOVANÉ] dňa 16. 2. 1945 pred dvoma súčasne prítomnými svedkami ustanovil otca sťažovateľa za svojho jediného dediča; osvedčená kópia prehlásenia je tak isto v spise.

... Predmetné nehnuteľnosti som dostal na základe ústnej darovacej zmluvy od môjho otca, o ktorého vlastníckom práve som bol... dobromyseľný. V dôsledku toho som bol dobromyseľný aj o tom, že mi nehnuteľnosti patria, a preto podľa § 130 ods. 1 prvá veta Občianskeho zákonníka som bol držiteľom oprávneným. V trestnom konaní sa nepreukázal opak toho, že moja držba bola oprávnená (§ 130 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka), preto platí, že moja držba bola oprávnená.

Náležitosti vydania osvedčenia o vydržaní podľa § 63 Notárskeho poriadku (vydanie osvedčenia, posúdenie úplnosti dokladov priložených k môjmu vyhláseniu a či obsahujú označeným zákonným ustanovením vyžadované náležitosti, a pod.) sú už úkonom notára. Prípadná nezákonnosť notárskych zápisníc je preto protiprávnym konaním notára a nie sťažovateľa.

... Ani Slovenská republika v zastúpení Slovenským pozemkovým fondom ani Lesy Slovenskej republiky, š. p. neboli vlastníkmi predmetných nehnuteľností, lebo zábor neznamenal prechod vlastníctva na štát, len blokáciu dispozičného práva.

... Škoda mohla byť preto spôsobená iba [REDACTED] (nar. [REDACTED] - pozn. sťažovateľa), on si však právo na náhradu škody neuplatnil (§ 46 ods. 3 Trestného poriadku) a nedal ani súhlas na moje trestné stíhanie (§ 211 Trestného poriadku).

... S poukazom na tieto okolnosti absentuje v konaní obžalovaného obligatórny znak trestného činu, subjektívna stránka, t. j. úmysel uviesť niekoho do omylu, nakoľko sám obžalovaný je v presvedčení, že je právoplatným dedičom [REDACTED].

... Rozhodnutie súdu prvého stupňa je založené na celom rade (ak nie výhradne) dôkazov, ktoré na hlavnom pojednávaní boli vykonané ohľadne osobného stavu obvineného. Tieto dôkazy nemohli, nesmeli byť vykonávané vzhľadom na zákaz ustanovený § 7 ods. 2 Tr. por. pre prebiehajúce konanie na Okresnom súde Nové Zámky o určení otcovstva, sp. zn. 6 C/192/2010, ktorého výsledok dá odpoveď na otázku, či obvinený je alebo nie je potomkom pôvodného vlastníka nehnuteľností [REDACTED].

... (napadnutý rozsudok krajského súdu, pozn.) neobsahuje výrok, ktorým odvolací súd rozhodol o odvolaní napadnutom výroku súdu prvého stupňa o vine obvineného, v dôsledku čoho bol sťažovateľovi uložený trest bez toho, aby bol právoplatným výrokom súdu uznaný vinným.

... Súd prvého stupňa zistil iba celkovú škodu spôsobenú trestným činom, avšak nezistil, aká je škoda spôsobená vydržaním vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam podľa jednotlivých notárskych zápisníc. ... bez rozčlenenia znalcami určenej škody na jednotlivé čiastkové útoky nie je možné posúdiť ani to, či tieto samy o sebe napĺňajú aspoň základnú skutkovú podstatu trestného činu podvodu podľa § 221 ods. 1 Tr. zák., a teda v konečnom dôsledku či prichádza do úvahy posúdiť ich ako pokračovací trestný čin podľa § 122 ods. 10 Tr. zák. Bez zistenia výšky škody pripadajúcej na posledný, siedmy útok, pri ktorom notárska zápisnica o vydržaní nehnuteľnosti mala byť správe katastra doručená 3. 1. 2006, nie je možné stanoviť, či tento posledný útok spĺňa zákonom požadovaný následok trestného činu - výšku škody. Bez tohto určenia nie je možné stanoviť, či pokračovací trestný čin podvodu bol dokonaný po 1. 1. 2006, teda už za účinnosti trestného zákona č. 301/2005 Z. z., alebo pred týmto dátumom, a teda či je na mieste použiť trestnú sadzbu trestu odňatia slobody v trvaní desať až pätnásť rokov, alebo v trvaní päť až dvanásť rokov podľa skoršieho trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 31. 12. 2005.“

Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu sťažovateľ najmä uvádza:

«Najvyšší súd Slovenskej republiky odôvodňuje svoje odmietavé uznesenia v prvom rade a hlavne tým, že „... so zreteľom na ustanovenie § 371 ods. 4 prvá veta pred bodkočiarkou Tr. por., podľa ktorého dôvody podľa odseku 1 písm. a) až g) nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom.“ Dovolací súd tu opomenul najzávažnejšiu skutočnosť: sťažovateľ podával (bol povinný podávať) dovolanie proti rozsudku odvolacieho Krajského súdu v Nitre, a až subsidiárne navrhol zrušiť aj rozsudok súdu prvého stupňa. O chybách rozsudku odvolacieho súdu sa sťažovateľ dozvedel (mohol dozvedieť) až zo samotného rozsudku odvolacieho súdu. Nie je preto možné od sťažovateľa očakávať, aby chyby rozsudku odvolacieho súdu vytýkal skôr, než odvolací súd tento rozsudok vôbec vydal.

... Najvyšší súd Slovenskej republiky ďalej opomenul, že sťažovateľ chyby rozsudku súdu prvého stupňa, ako aj chyby konania, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, najneskôr v odvolaní namietal.

.... Najvyšší súd Slovenskej republiky sa pri rozhodovaní o dovolaní sťažovateľa dopustil závažnej chyby (I. ÚS 129/2010 z 9. marca 2011...). Výrokom napadnutého uznesenia najvyšší súd dovolanie odmietol podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. c), f) - g), h) a i) Tr. por.. Uvedené zákonné ustanovenie sa však vzťahuje na prípady, keď najvyšší súd bez preskúmania veci zistí, že dovolanie neobsahuje žiaden dôvod v zmysle § 371 ods. 1 Trestného poriadku, a nie na prípady, kedy dovolanie dôvody podľa § 371 Tr. por. obsahuje (ako v prípade sťažovateľa), ale dovolací súd po ich preskúmaní dospeje k záveru, že dovolateľom uvádzané dôvody nie sú splnené (§ 392 ods. 1 Tr. por.).

... Dovolanie sťažovateľa dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku obsahuje. Na ich preskúmanie podľa § 384 ods. 1 Trestného poriadku sa vyžaduje verejné zasadnutie...»

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 5. 10. 2016, sp. zn. 2 Tdo/25/2016, bolo porušené právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 5. 10. 2016, sp. zn. 2 Tdo/25/2016, bolo porušené právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

Uznesením (ide o zjavnú chybu v písaní, z priloženej dokumentácie vyplýva, že správne má byť „rozsudok“, pozn.) Krajského súdu v Nitre zo dňa 6. 11. 2012, sp. zn. 3 To/42/2012, bolo porušené právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Uznesením (rozsudkom, pozn.) Krajského súdu v Nitre zo dňa 6. 11. 2012, sp. zn. 3 To/42/2012, bolo porušené právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

Uznesením (rozsudkom, pozn.) Okresného súdu Nitra zo dňa zo dňa 27. 12. 2011, sp. zn. 1 T/23/2010, bolo porušené právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Uznesením (rozsudkom, pozn.) Okresného súdu Nitra zo dňa zo dňa 27. 12. 2011, sp. zn. 1 T/23/2010, bolo porušené právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi finančné zadosťučinenie vo výške 2 000 € (slovom: dvetisíc eur).

Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva právnenému zástupcovi sťažovateľa JUDr. Ing. Mikulášovi Práznovszkymu, CSc., advokátovi, Bočná 26, 940 02 Nové Zámky, náhradu trov konania o ústavnej sťažnosti vo výške 1 332,19 € (slovom tisíc tristotridsaťdva eur devätnásť eurocentov).“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa skúmajúc, či nie sú dané dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania preskúmal, či sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné a osobitné náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde (§ 20 a § 50) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.1 K namietanému porušeniu sťažovateľom označených práv napadnutým rozsudkom okresného súdu

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd

nerozhodujú všeobecné sudy. Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže, resp. mohol domôcť (a aj domáhal) využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Sťažovateľ v posudzovanej veci namieta, že k porušeniu jeho v sťažnosti označených základných práv došlo (aj) napadnutým rozsudkom okresného súdu, ktorým prvostupňový súd uznal sťažovateľa za vinného zo spáchania pokračovacieho obzvlášť závažného zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1 a ods. 4 písm. a) Trestného zákona (sčasti v štádiu pokusu, pozn.) a uložil mu trest odňatia slobody v trvaní desať rokov a ochranný dohľad v trvaní jeden rok.

Podľa § 306 ods. 1 Trestného poriadku opravným prostriedkom proti rozsudku súdu prvého stupňa je odvolanie.

Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľ mal právo podať proti napadnutému rozsudku okresného súdu odvolanie ako riadny opravný prostriedok (čo aj využil), o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd (čo aj svojím napadnutým rozsudkom urobil). Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľa tak za daných okolností vylučuje právomoc ústavného súdu vo vzťahu k napadnutému rozsudku okresného súdu. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

II.2 Spoločné východiská pre posúdenie ústavnej akceptovateľnosti napadnutého rozsudku krajského súdu a napadnutého uznesenia najvyššieho súdu

Sťažovateľ v posudzovanej veci namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (aj) napadnutým rozsudkom krajského súdu a napadnutým uznesením najvyššieho súdu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s ustálenou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namieta, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia sťažovateľom označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodnutí príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

V nadväznosti na už uvedené ústavný súd v kontexte námietok sťažovateľa tiež zdôrazňuje, že vo veciach, ktoré patria do právomoci všeobecných súdov, nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, IV. ÚS 339/2013). Vzhľadom na to nie je ústavný súd zásadne oprávnený ani povinný

preskúmať a posudzovať skutkové zistenia a právne názory všeobecných súdov, ktoré pri výklade a uplatňovaní iných než ústavných zákonov vytvorili skutkový a právny základ ich rozhodnutí. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Na základe uvedených východísk ústavný súd preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu a napadnuté uznesenie najvyššieho súdu z hľadiska ich ústavnej akceptovateľnosti a zlučiteľnosti ich účinkov so sťažovateľom označeným základným právom na súdnu ochranu garantovaným čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právom na spravodlivé súdne konanie garantované čl. 6 ods. 1 dohovoru.

II.2.1 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu

V časti I tohto uznesenia už bolo uvedené, že krajský súd napadnutým rozsudkom sp. zn. 3 To 42/2012 zo 6. novembra 2012 zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu sp. zn. 1 T 23/2010 z 27. decembra 2011 vo výroku o treste a rozhodujúc (o tejto otázke) sám, uložil sťažovateľovi trest odňatia slobody v trvaní 7 (sedem) rokov a 6 (šesť) mesiacov so zaradením na jeho výkon do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, peňažný trest v sume 10 000 € a pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, náhradný trest odňatia slobody v trvaní jeden rok.

Sťažovateľ v sťažnosti podanej ústavnému súdu na základe argumentácie, ktorej podstatná časť je citovaná v časti I tohto uznesenia, namieta (aj) nesprávnosť meritórnych rozhodnutí všeobecných súdov (vrátane odvolacieho krajského súdu, pozn.) v jeho veci, ktorými bol (okrem iného) uznaný za vinného zo spáchania pokračovacieho obzvlášť závažného zločinu podvodu. Podľa sťažovateľa v jeho prípade neboli naplnené všetky

obligatórne znaky skutkovej podstaty označeného trestného činu, a preto nemohol (resp. nemal) byť uznaný za vinného z jeho spáchania.

Ústavný súd pri skúmaní tejto časti sťažnosti napriek v časti II.1 tohto uznesenia konštatovanému nedostatku právomoci na rozhodnutie o sťažnosti sťažovateľa v časti namietaného porušenia jeho v sťažnosti označených práv napadnutým rozsudkom okresného súdu v súlade s materiálnym prístupom k ochrane ústavnosti vzal do úvahy aj obsah napadnutého rozsudku okresného súdu, keďže označené rozhodnutie prvostupňového súdu a napadnuté rozhodnutie krajského súdu o uplatnenom opravnom prostriedku (odvolaní, pozn.) tvoria z hľadiska predmetu požadovanej ústavnej ochrany jeden celok (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08).

Okresný súd svoj záver o vine sťažovateľa zo spáchania pokračovacieho trestného činu podvodu v napadnutom rozsudku sp. zn. 1 T 23/2010 z 27. decembra 2011 odôvodnil okrem iného takto:

«K spáchaniu trestného činu zákon predpokladá splnenie dvoch podmienok - musí ísť o protiprávny čin a jeho znaky musia byť uvedené v Trestnom zákone. Predpokladom trestnej zodpovednosti je bezpečné zistenie príčinného pôsobenia konania obvineného na spoločenské vzťahy chránené Trestným zákonom a toho, či toto konanie obsahuje všetky znaky skutkovej podstaty. Objektom trestného činu podvodu je spoločenský vzťah chránený zákonom (ochrana vlastníctva), objektívna stránka spočíva v konaní, ktorým sa páchatel' na škodu cudzieho majetku obohatí tým, že uvedie niekoho do omylu, subjektom je ktorákoľvek trestne zodpovedná osoba a z hľadiska subjektívnej stránky sa vyžaduje úmyselné zavinenie, teda psychický vzťah páchatel'a k skutočnostiam tvoriacim trestný čin a je vybudované na dvoch zložkách vedomostnej a vôľovej a tvorí obligatórnu zložku subjektívnej stránky trestného činu.

V prejednávanej veci obžalovaný popiera spáchanie trestného činu ako je uvedený v obžalobe, namietajúc nedostatok zavinenia z jeho strany, a preto podľa neho jeho konanie smerujúce k nadobudnutiu vlastníctva nemôže byť z jeho hľadiska trestným činom. Svoj právny nárok odvodzuje od ústnej darovacej zmluvy medzi ním a otcom, ktorý predmetné nehnuteľnosti nadobudol v zmysle „zápisnice 4/1945“ spísanej notárom [REDACTED]

v [REDACTED] a v zmysle „prehlásenia zo dňa 16. 02. 1945“. Vyhlásenie o vydržaní nemá podľa obžalovaného znaky protiprávneho konania, lebo bol dobromyseľný, že nehnuteľnosti po [REDACTED] mu patria. Namietal, že nebol narušený záujem chránený zákonom, teda cudzí majetok, pretože konal v presvedčení, že majetok patrí jeho otcovi, podobne namietal, že by niekoho uviedol do omylu, keď konal v presvedčení, že jeho právo k nehnuteľnostiam je oprávnené.

Súd však na základe vykonaného dokazovania dospel k presvedčeniu, že konanie obžalovaného bolo v rozpore s právnymi predpismi. Osvedčením vyhlásenia o vydržaní sa v zmysle platného práva legalizuje a zjednocuje právny stav s užívacím stavom. Uznesením predsedníctva SNR č. 11987/45 bolo rozhodnuté že všetok pôdohospodársky majetok patriaci [REDACTED], vdove [REDACTED] rod. [REDACTED] a [REDACTED] bude skonfiškovaný podľa § 1 ods. 1 a), b), d) nariadenia SNR z 27. 02. 1945 č. 4/1945 Sb. s okamžitou platnosťou a bez náhrady na účely pozemkovej reformy, následne bol uznesením predsedníctva SNR zo dňa 18. 02. 1946 týmto osobám majetok skonfiškovaný. Na tieto nehnuteľnosti si mohli dotknuté osoby prípadne ich dedičia robiť nároky a uplatniť svoje vlastnícke právo podľa § 6 odsek 1 písmeno o) alebo p) zákona č. 229/1991 Zb. alebo podľa § 3 odsek 1 písmeno n) alebo o) zákona č. 503/2003 Zb. o navrátení vlastníctva k pozemkom, čo bol legálny spôsob získania majetkov pre právnych nástupcov rodiny [REDACTED]. Reštitučný nárok bolo potrebné uplatniť do 31. 12. 2004.

Obžalovaný pred notárom vyhlásil, že osvedčené nehnuteľnosti popísané v notárskych zápisniciach uvedených v obžalobe, užíval nerušene so započítaním doby užívania jeho právneho predchodcu, ako právny nástupca nebohého [REDACTED], alebohej [REDACTED] rod. [REDACTED] a [REDACTED] a že splnil podmienky, ktoré predpokladá ustanovenie § 134 Občianskeho zákonníka. V zmysle tohto ustanovenia pre splnenie podmienok vydržania bolo potrebné, aby vyhlásil, že vec dobromyseľne a nerušene užíval a s vecou nakladal ako s vlastnou. Právne nástupníctvo po [REDACTED], alebohej [REDACTED] rod. [REDACTED] a [REDACTED] však obžalovaný nepreukázal žiadnym legálnym dokladom v súlade so slovenským právnym poriadkom, ani rodným listom ani rozsudkom súdu, svedčiacim o jeho právnom nároku na nehnuteľnosti... naopak nástupníctvo opieral o pozmenený krstný list svojho otca, ktorý si nechal bez právneho dôvodu dopísať za svojho otca [REDACTED]

do cirkevnej matriky. Túto zmenu zapísal dekan svojvoľne bez schválenia biskupským úradom, čo uviedol tento svedok v svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní. Nelegálnosť takéhoto zápisu potvrdil aj zástupca biskupského úradu vo svojej svedeckej výpovedi. Listiny „zápisnica 4/1945 z 12.01.1945“ a „prehlásenie“, na ktoré sa obžalovaný odvolával, o ktoré opieral svoj právny nárok na nehnuteľnosti a ktorými odôvodňoval nedostatok úmyslu, však v čase konania o zmene priezviska ako dôkaz nepredložil na príslušný úrad, ani v čase vydania osvedčenia o dedičstve, dokonca nie je o nich zmienka ani v osvedčeniach o vydržaní. Nepredložil originály týchto dokladov ani v konaní pred súdom na overenie ich autenticity a pravosti. Napokon písomnosť, na ktorú sa odvoláva obžalovaný a to „zápisnica 4/1945 zo dňa 12. 01. 1945“; túto pri vyhlásení o vydržaní k dispozícii ani nemohol mať, pretože ju našiel jeho otec až na Vianoce v roku 2009, teda po vydaní predmetných osvedčení. Okrem toho súd zistil, že v archíve sa takáto zápisnica z 12. 01. 1945 ani nenachádza, podobne podľa správy MV SR zo dňa 16. 10. 2009 sa „prehlásenie“ s dátumom 16. 02. 1945 v slovenskom národnom archíve tiež nenachádza. Obžalovaný teda nedisponoval žiadnym originálom dokladu, svedčiacim o jeho dedičskom práve na nehnuteľnosti grófa , alebohej rod. a , napriek tomu sa označil za ich právneho nástupcu. Historik skúmajúci genealógiu rodu žiadny doklad o uznaní nemanželského syna grófom v dobových dokladoch nenašiel, zdôrazňujúc skutočnosť, že gróf bol právnik a pokiaľ by mal záujem urobiť takéto vyhlásenie, toto by urobil právne relevantným spôsobom, s ktorým vyjadrením historika sa stotožnil aj súd. Okrem toho manželka , s ktorou sa zosobášil v roku 1943 zomrela až v roku 1982, teda ona bola riadnou dedičkou po . prežila okrem toho aj jeho sestra , ktorá zomrela v roku 1969.

Vedomostnú zložku konania obžalovaného súd odvodzuje tiež od znalosti obžalovaného o dôvodoch rozhodnutia Okresného úradu Lučenec o zmene priezviska. Z odôvodnenia tohto rozhodnutia vyplýva, že žiadateľ (st.), otec obžalovaného žiada zmenu priezviska uvádzajúc ako otca nar. , a to na základe vyhlásenia jeho matky . O toto rozhodnutie

Okresného úradu v Lučenci aj obžalovaný oprel svoju žiadosť o zmenu priezviska, teda fakty v ňom uvedené mu boli známe podobne ako „vyhlásenie“ jeho starej matky, o biologickom otcovi [REDACTED] st. a napriek tomu predložil na notárskom úrade pri vyhotovovaní osvedčení o vydržaní, na preukázanie svojho nároku, upravený krstný list svojho otca s nelegálne dopísaným otcom [REDACTED]. Z tohoto vyplýva vedomosť [REDACTED] o mene predka svojho otca podľa vyhlásenia jeho babky [REDACTED] a vedomé uvedenie notára do omylu predložením upraveného krstného listu svojho otca s dopísaným otcom grófom [REDACTED]. Predloženie tohto krstného listu potvrdil [REDACTED], ktorý osvedčoval na základe predložených listín vyhlásenie [REDACTED] o vydržaní, preto neobstojí tvrdenie obžalovaného, že konal v presvedčení, že je potomkom [REDACTED]. ... Okrem toho pri vyhlásení o vydržaní do notárskej zápisnice obžalovaný vyhlásil, že osvedčované nehnuteľnosti užíval ako vlastné, teda ako dobromyseľný vlastník, napriek tomu, že na hlavnom pojednávaní uviedol, že tieto nehnuteľnosti žiadnym spôsobom neužíval, nestaral sa o ne, nehospodáril na nich, ale domnieval sa, že mu patria. Takisto jeho právny predchodca otec obžalovaného tieto nehnuteľnosti neužíval, ale podľa osvedčenia si do vydržacej doby obžalovaný nepravdivo započítal aj dobu držby svojho právneho predchodcu. K vyhláseniu o vydržaní tiež obžalovaný predložil notárovi súhlasné vyjadrenia dotknutých obcí, že nemajú výhrady k nadobudnutiu vlastníckeho práva, čo je konštatované priamo v notárskych zápisniciach. Konštatovanie je v rozpore so skutočnosťou, pretože vyjadrenie Mesta [REDACTED] k NZ 33/2005 bolo nesúhlasné, vyjadrenie obce [REDACTED] k NZ 66/2005 táto obec nikdy nevydala a nebolo prejednané ani v obecnom zastupiteľstve, podobne ani obec [REDACTED] k NZ 32/2005 súhlasné stanovisko nikdy nevydala a neregistruje ani žiadnu písomnosť týkajúcu sa osoby [REDACTED]. ... Súhlasné stanovisko k osvedčeniu dala len obec [REDACTED] a Mesto [REDACTED], obec [REDACTED] uviedla, že obec nie je vlastníkom predmetných nehnuteľností a preto nemá výhrady ku vzniku vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam. Vo všetkých prípadoch, keď obžalovaný urobil vyhlásenie o vydržaní, spísal notár zápisnice bez potrebného vyjadrenia SPF, správcu predmetných osvedčených nehnuteľností, ktoré po roku 2004 prešli zákonom na štát.

... [redacted] uviedol, že všetky potrebné listiny pre vydanie osvedčenia mu predkladal účastník [redacted] ml. a súčasťou každej zápisnice bolo súhlasné stanovisko dotknutej obce k vydržaniu. Podľa vyjadrení dotknutých obcí mesto [redacted] dalo opačné stanovisko a obce [redacted] a [redacted] nevydali stanovisko žiadne, z čoho je zrejmé že obžalovaný v týchto troch prípadoch predložil notárovi vyjadrenia minimálne nepravdivé. Notár podľa zákona nezodpovedá za obsah vyhlásenia účastníka, ktoré osvedčuje, nie je povinný skúmať či jeho vyhlásenie je v súlade s právom a zásadou materiálnej pravdy. K tomuto vydala písomné stanovisko aj Notárska komora dňa 26. 07. 2005. Pri vydaní osvedčenia o vydržaní sa postupuje podľa § 63 Notárskeho poriadku a požadované podklady predkladá účastník konania.

... V prejednávanej veci obžalovaný vyhlásil pred notárom, ktorý jeho vyhlásenie osvedčil, že osvedčené nehnuteľnosti užíval ako právny nástupca nebohého [redacted] [redacted], [redacted] a [redacted] že splnil podmienky, ktoré predpokladá ustanovenie § 134 Občianskeho zákonníka. Z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že obžalovaný uviedol pre účely osvedčenia o vydržaní nepravdivé údaje o právnom nástupníctve, pre preukázanie právneho nástupníctva použil upravený krstný list s nelegálne dopísaným menom [redacted], nepravdivé údaje o dobromyseľnom užívaní nehnuteľností, čo vyplýva aj zo samotnej výpovede obžalovaného na hlavnom pojednávaní a v troch prípadoch predložil nepravdivé vyjadrenia dotknutých obcí, čo vyplýva z vyjadrení samotných obcí. Doklady o právnom nástupníctve, na ktoré sa obžalovaný odvoláva, sa v archívoch Slovenskej republiky nenachádzajú, rozporuplne vyznievajú pri vzájomnom porovnaní aj rôzne čestné vyhlásenia svedkov o biologickom otcovi [redacted] a ich obsah ([redacted]), ale zároveň súd poukazuje na to že predmetom trestného konania ani nebolo určenie otcovstva po [redacted]. Na základe týchto obsahom rôznych vyhlásení súd môže len konštatovať, že ani z jedného konkrétne nevyplýva skutočnosť, že biologickým otcom [redacted] ([redacted]) bol gróf [redacted], ale záväzné rozhodnutie v tejto veci môže vydať len súd v občianskom súdnom konaní. Podľa platného práva je možné určiť otcovstvo len rozhodnutím súdu na základe relevantných dôkazov, alebo súhlasným vyhlásením rodičov pred orgánom štátu, takto určené otcovstvo sa vyznačí v rodnej matrike a potomok si môže potom uplatňovať dedičské nároky. Súd poukazuje aj na to, že slovenský právny

poriadok nepozná nepísomný dar nehnuteľností, vyžaduje na legalitu takého úkonu písomnú formu, konkrétne vymedzenie daru a reálnu držbu veci, ktorá je predmetom daru, takisto sporné a v rozpore s právnym poriadkom je aj nadobudnutie nehnuteľností osobou, ktorá nedosiahla plnoletosť bez príslušného rozhodnutia súdu od osoby, ktorá reálne nie je vlastníkom podľa výpisu z PKV a LV.

Obsahom podvodného konania obžalovaného sú okolnosti pri ktorých obžalovaný uviedol do omylu konajúceho notára v otázke splnenia podmienok vydržania, resp. nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním, čo je osobitný spôsob nadobudnutia vlastníctva. Protiprávnosť konania obžalovaného spočíva v tom, že k nadobudnutiu veci došlo jeho aktívnou činnosťou spočívajúcou v uvedení iného do omylu a v dôsledku takéhoto konania došlo ku škode na cudzom majetku, teda majetku, ktorý nepatrí obžalovanému a obohateniu obžalovaného v zmysle rozmnoženia majetku obžalovaného. Uvedením do omylu bolo konanie, kedy obžalovaný len predstieral okolnosti, ktoré nie sú v súlade so skutočným stavom veci. V rozpore so skutočným stavom veci bol jeho príbuzenský vzťah ku grófovi [REDAKOVANÉ], resp. jeho právne nástupníctvo, jeho vyhlásenie o užívaní nehnuteľností a tiež predložené vyjadrenia dotknutých obcí.

Z vykonaného dokazovania mal súd za jednoznačne preukázané, že skutky v bode 1/ až 7/ sa stali tak, ako sú uvedené v skutkovej vete obžaloby s úpravou skutkovej a právnej vety v zmysle vykonaného dokazovania. Rovnako bolo preukázané, že skutky pod bodom 1/ až 7/ vykazujú znaky pokračovacieho obzvlášť závažného zločinu podvodu podľa § 221 odsek 1, odsek 4 písmeno a) Trestného zákona, sčasti v bodoch 2/, 3/, 6/ a 7/ v štádiu pokusu podľa § 14 Trestného zákona, kde kvalifikačným momentom je výška škody.

... obžalovaný konal v úmysle priamom v zmysle § 15 písmeno a) Trestného zákona s tým, že spoločenská nebezpečnosť jeho konania je vzhľadom na okolnosti prípadu a rozsah útokov vysoká, pričom je zvýraznená skutočnosťou, že takéhoto konania sa obžalovaný dopustil vo veľkom rozsahu a nebezpečenstvo tohto konania spočívalo v porušení zákonom chráneného záujmu spoločnosti na ochrane cudzieho majetku v zásade síce s napravitelným následkom, ktoré je ale v zásadnom rozpore so zákonmi, pravidlami morálky a pravidlami správania sa.»

Krajský súd, rozhodujúc o odvolaní sťažovateľa, rozsudkom sp. zn. 3 To 42/2012 zo 6. novembra 2012 zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu vo výroku o treste a sťažovateľovi (okrem iného) uložil trest odňatia slobody v trvaní sedem rokov a šesť mesiacov. V časti výroku o vine krajský súd považoval rozsudok súdu prvého stupňa za zákonný a vecne správny, pričom svoje závery v tomto smere odôvodnil okrem iného takto:

„Krajský súd, ako súd odvolací, na základe riadne a včas podaného odvolania oprávnenou osobou - obžalovaným, preskúmal podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil, že odvolanie obžalovaného bolo dôvodné len čo do výroku o treste.

Preskúmaním veci neboli zistené iné chyby odvolaním nevytýkané, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

... Súd I. stupňa na základe zákonného a úplného dokazovania náležite zistil skutkový stav veci v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie o podanej obžalobe tak, ako to vyžaduje stanovenie § 2 ods. 10 Tr. por.. Skutkové zistenia uvedené vo výroku o vine napadnutého rozsudku sú v súlade s vykonanými dôkazmi, ktorými bolo jednoznačne a nepochybné preukázané, že obžalovaný sa dopustil konania opísaného vo výroku o vine odvolaním napadnutého rozsudku.

V odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s ustanoveniami § 168 ods. 1 Trestného poriadku, súd I. stupňa dostatočnom rozsahu uviedol svoje úvahy, akými sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, s ktorými aj odvolací súd súhlasí, pretože pri tomto hodnotení postupoval v súlade so zásadami vyplývajúcimi z ustanovenia § 2 ods. 12 Trestného poriadku, preto na ne v podrobnostiach len poukazuje.

... Aj odvolací súd mal za jednoznačne preukázané, že obžalovaný bol usvedčovaný zo spáchania uvedenej trestnej činnosti čiastočne aj vlastnou výpoveďou ale predovšetkým celým radom vo veci vykonaných dôkazov. Súd I. stupňa v dostatočnom rozsahu vykonal dokazovanie a následne vykonané dôkazy aj správne vyhodnotil, o čom ani odvolací súd nemal dôvod pochybovať a preto poukazuje na správne právne závery súdu I. stupňa, s ktorými sa plne stotožnil.“

Ústavný súd po preskúmaní sťažnosti, ako aj k nej priloženej dokumentácii dospel k záveru, že napadnutý rozsudok krajského súdu nevykazuje znaky zjavnej neodôvodnenosti, svojvôle alebo arbitrárnosti. Vychádzajúc predovšetkým z citovaných častí odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho krajského súdu, ako aj odôvodnenia rozsudku prvostupňového okresného súdu, ústavný súd konštatuje, že napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov v sťažovateľovej veci obsahujú z ústavného hľadiska akceptovateľné objasnenie všetkých relevantných skutočností odôvodňujúcich ich právny záver o preukázaní viny sťažovateľa zo spáchania konkrétneho trestného činu.

Kľúčovou výhradou sťažovateľa, uplatnenou v jeho sťažnosti adresovanej ústavnému súdu, je námietka, že svojím konaním nemohol naplniť zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu podvodu, keďže konal v dobrej viere, že nehnuteľnosti, ku ktorým mal nadobudnúť vlastnícke právo vydržaním, mu patria na základe ústnej darovacej zmluvy uzavretej s jeho otcom, o ktorého vlastníctve (ako potomka, resp. dediča predchádzajúceho vlastníka [REDAKOVANÉ], pozn.) bol presvedčený. Vo vzťahu k tejto námietke sťažovateľa ústavný súd poukazuje na (už citované) relevantné časti odôvodnenia napadnutého rozsudku okresného súdu a napadnutého rozsudku krajského súdu, z ktorých vyplýva, že vina sťažovateľa bola bez rozumných pochybností preukázaná riadne vykonaným a pomerne rozsiahlym dokazovaním. Sťažovateľ, poučený notárom o podmienkach nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním, na účel vydania osvedčenia o vydržaní uviedol nepravdivé údaje o svojom právnom nástupníctve po bývalom vlastníkovi predmetných pozemkov ([REDAKOVANÉ]), ako aj o ich reálnej držbe (ktorú na hlavnom pojednávaní sám poprel) a predložil listiny, ktorých obsah nezodpovedal skutočnosti (pozmenený krstný list svojho otca, nepravdivé vyjadrenia dotknutých obcí o ich súhlase s vydržaním). Napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov pritom obsahujú aj logickú a presvedčivú argumentáciu odôvodňujúcu ich záver, že sťažovateľ konal v priamom úmysle, teda že o nesplnení podmienok vydržania vedel a napriek tomu s cieľom získať vlastnícke právo k pozemkom ich splnenie (v rozpore so skutočnosťou) pred notárom deklaroval. V tejto súvislosti podľa názoru ústavného súdu neobstojí námietka sťažovateľa, že „*případná nezákonnost' notárskych zápisnic je... protiprávnym konaním notára*“, keďže

(ako správne konštatoval aj okresný súd) notár nezodpovedá za pravdivosť osvedčovaných vyhlásení účastníka a ani za pravdivosť obsahu ním predložených listín.

Sťažovateľ ďalej namieta, že krajský súd napadnutým rozsudkom nerozhodol samostatným výrokom o jeho odvolaní proti výroku rozsudku prvostupňového súdu o vine, v dôsledku čoho mu bol „uložený trest bez toho, aby bol právoplatným výrokom súdu uznaný vinným“. Ústavný súd aj vo vzťahu k tejto časti výhrad sťažovateľa v prvom rade poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu, z ktorého je zrejmé, že odvolací súd sa v celom rozsahu zaoberal odvolaním sťažovateľa proti napadnutému rozsudku okresného súdu a reagujúc ústavne konformným spôsobom na jeho odvolacie námietky dospel k záveru, že rozhodnutie prvostupňového súdu je v časti výroku o vine zákonné a vecne správne a zrušil ho len vo výroku o treste, o ktorom podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku rozhodol sám. Krajský súd v zrušujúcej časti napadnutého rozsudku postupoval podľa § 321 ods. 1 písm. e) v spojení § 321 ods. 3 Trestného poriadku, podľa ktorého ak preskúmava všetky výroky, ale je chybná len časť napadnutého rozsudku a možno ju oddeliť od ostatných, zruší odvolací súd rozsudok len v tejto časti. Ústavný súd v nadväznosti na uvedené tiež poukazuje na zaužívanú rozhodovaciu prax všeobecných súdov v trestných veciach, keď v prípade čiastočnej dôvodnosti opravného prostriedku nadriadený súd už tento opravný prostriedok v jeho nedôvodnej časti samostatným výrokom nezamieta, keďže opravný prostriedok možno zamietnuť len ako celok [pozri napr. uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tdo 6/2015 z 3. februára 2015, publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „zbierka stanovísk“) č. 7/2015 alebo rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tdo 28/2009 z 18. augusta 2009, publikovaný v zbierke stanovísk č. 06/2009]. Absencia výroku o zamietnutí čiastočne dôvodného odvolania sťažovateľa (dôvodného, len čo sa týka výroku o treste, pozn.) preto sama osebe nemôže mať z hľadiska ústavnej akceptovateľnosti napadnutého rozsudku krajského súdu rozhodujúci význam (m. m. IV. ÚS 138/2013, II. ÚS 108/2017).

Sťažovateľ v sťažnosti podanej ústavnému súdu tiež namieta, že okresný súd a krajský súd v jeho veci

- vzhľadom na ustanovenie § 7 ods. 2 Trestného poriadku neboli oprávnení posudzovať, či je potomkom bývalého vlastníka dotknutých nehnuteľností, keďže išlo o predbežnú otázku týkajúcu sa osobného stavu,
- preukazovali (resp. zisťovali) len celkovú škodu, ktorú spáchaním pokračovacieho trestného činu podvodu spôsobil, bez toho, aby zisťovali škody spôsobené jeho jednotlivými čiastkovými útokmi, v dôsledku čoho (podľa sťažovateľa) nebolo možné ustáliť, či jednotlivé čiastkové útoky napĺňali znaky aspoň základnej skutkovej podstaty trestného činu podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona vrátane posledného čiastkového útoku, ku ktorému došlo už za účinnosti Trestného zákona z roku 2005, ktorý ustanovuje za spáchanie označeného trestného činu pre páchatel'a prísnejšiu trestnú sadzbu než Trestný zákon z roku 1961, za účinnosti ktorého boli spáchané všetky predchádzajúce čiastkové útoky.

Vo vzťahu k označeným okruhom výhrad ústavný súd uvádza, že zo sťažovateľom predloženého odvolania z 11. januára 2012 podaného proti napadnutému rozsudku okresného súdu (ani z jeho doplnenia prostredníctvom obhajcu z 30. marca 2012) nevyplýva, že by v ňom tieto skutočnosti namietal (hoci sa z podstaty veci týkajú najmä prvostupňového meritórneho rozhodnutia). Krajský súd sa teda výhradami sťažovateľa, ktoré v odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa neuviedol, logicky ani nemohol zaoberať. V tejto súvislosti ústavný súd pripomína svoj ustálený právny názor, podľa ktorého z princípu subsidiarity, na ktorom je založené rozhodovanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že v prípade konania pred všeobecnými súdmi musí sťažovateľ ochranu svojich základných práv a slobôd, vrátane argumentácie s tým spojenej, uplatniť najskôr v tomto konaní a až následne v konaní pred ústavným súdom. Pokiaľ sťažovateľ v rámci ochrany svojich základných práv a slobôd uplatní v konaní pred ústavným súdom argumentáciu, ktorú mohol predniesť, avšak nepredniesol v konaní pred všeobecnými súdmi, ústavný súd vzhľadom na princíp subsidiarity svojej právomoci nemá oprávnenie na jej posúdenie (m. m. III. ÚS 90/03, III. ÚS 135/03, III. ÚS 201/04, II. ÚS 67/2013, II. ÚS 342/2016), a preto ju musí odmietnuť ako neprípustnú.

Z uvedeného vyplýva, že sťažnosť sťažovateľa je v časti týkajúcej sa označených námietok (vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu, pozn.) neprípustná. Napriek tomu však ústavný súd, vychádzajúc z materiálneho prístupu k ochrane ústavnosti, zaujal aspoň rámcové stanovisko.

Vo vzťahu k sťažovateľom namietanému porušeniu § 7 ods. 2 Trestného poriadku ústavný súd (opätovne) poukazuje na to, že objektívna stránka trestného činu, zo spáchania ktorého bol sťažovateľ uznaný za vinného, spočívala (v podstate) v uvedení notára do omylu, čo sa týka splnenia zákonom ustanovených podmienok nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním. Prípadný príbuzenský vzťah vydržateľa k predchádzajúcemu vlastníkovi nehnuteľnosti pritom v rámci splnenia podmienok vydržania nezohráva relevantnú úlohu. Skutočnosť, či sťažovateľ je potomkom bývalého vlastníka nehnuteľností, teda nebola pre rozhodnutie všeobecných súdov o jeho vine rozhodujúca (tá bola preukázaná radom ďalších dôkazov), nepravdivosť jeho tvrdení o tejto skutočnosti však bola jednou z indícií, ktorá nasvedčovala záveru o jeho (úmyselnom) podvodnom konaní. Príslušné súdy sa pritom uvedenou otázkou museli zaoberať, keďže samotný sťažovateľ pri svojich vyhláseniach k vydržaniu pred notárom uvádzal, že svoj nárok na predmetné nehnuteľnosti odvodzuje aj od skutočnosti, že je potomkom grófa [REDACTED] (čo sa však na základe vykonaného dokazovania nejavilo ani ako pravdepodobné, pozn.).

K námietke (podľa sťažovateľa) nesprávneho posudzovania výšky spôsobenej škody ústavný súd poukazuje na § 122 ods. 10 Trestného zákona, podľa ktorého trestnosť všetkých čiastkových útokov pokračovacieho trestného činu sa posudzuje ako jeden trestný čin. Z uvedeného možno vyvodiť, že jednotlivé čiastkové škody, spôsobené jednotlivými čiastkovými útokmi tvoria súčasť celkovej škody spôsobenej (jedným) pokračovacím trestným činom, ktorý je posudzovaný ako celok (jeden trestný čin). Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje aj na stanovisko najvyššieho súdu publikované v zbierke stanovísk č. 3/2018, obsahujúce rovnaký právny názor.

Na základe uvedených skutočností, sumarizujúc už vyslovené čiastkové závery, ústavný súd konštatuje, že medzi výhradami uplatnenými sťažovateľom v jeho sťažnosti podanej podľa čl. 127 ods. 1 ústavy a napadnutým rozsudkom krajského súdu neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí tejto časti sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne vysloviť porušenie sťažovateľom označených práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu, čo zakladá dôvod na odmietnutie tejto časti sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej. Zároveň ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ vo svojej sťažnosti namieta (aj) také skutočnosti, ktoré mohol a mal uplatniť už v odvolaní proti napadnutému rozsudku okresného súdu a neurobil tak, čo zakladá dôvod na odmietnutie zodpovedajúcej časti sťažnosti ako neprípustnej (podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

Na tomto základe ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti, ako aj z dôvodu neprípustnosti.

II.2.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu

Sťažovateľ v sťažnosti podanej ústavnému súdu tiež namieta porušenie svojich v sťažnosti označených práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorým bolo jeho dovolanie, podané z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), f), g), h), i) a k) a § 374 ods. 3 Trestného poriadku proti napadnutému rozsudku krajského súdu, odmietnuté podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku. Sťažovateľ v tejto časti svojej sťažnosti namieta, že najvyšší súd

- časť jeho dovolacích výhrad odmietol s poukazom na § 371 ods. 4 Trestného poriadku, hoci na to neboli splnené podmienky,
- odmietol jeho dovolanie na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, hoci mal rozhodovať na verejnom zasadnutí, keďže uplatnené dovolacie dôvody preskúmal a dospel k záveru, že neboli preukázané (§ 392 ods. 1 Trestného poriadku).

Podľa § 371 ods. 1 písm. c), f), g), h), i) a k) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak

- zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu [písm. c)],
- trestné stíhanie bolo vykonané bez súhlasu poškodeného, hoci jeho súhlas sa podľa zákona vyžaduje [písm. f)],
- rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom [písm. g)],
- bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa [písm. h)],
- rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť [písm. i)],
- proti obvinenému sa viedlo trestné stíhanie, hoci bolo neprípustné [písm. k)].

Podľa § 371 ods. 4 Trestného poriadku dôvody podľa odseku 1 písm. a) až g) nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom.

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, odmietne dovolanie, ak je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371.

Ústavný súd v súvislosti s namietaným porušením v sťažnosti označených práv sťažovateľa napadnutým uznesením najvyššieho súdu v prvom rade zdôrazňuje, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok v rámci trestného konania je spôsobilé privodiť prelomenie zásady nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí, a preto ho možno aplikovať iba v prípadoch, keď je to odôvodnené závažnosťou pochybenia napadnutého rozhodnutia súdu nižšieho stupňa. Z tohto hľadiska ústavný súd vo svojej judikatúre dlhodobo v plnom rozsahu akceptuje, že najvyšší súd ako súd dovolací nie je už z dôvodu zákonného vymedzenia dovolacích dôvodov (§ 371 Trestného poriadku) predurčený

na úplný prieskum rozsudkov nižších súdov činných v rámci trestného konania. Pokiaľ by zákonodarca zamýšľal urobiť z najvyššieho súdu tretí stupeň s plnou jurisdikciou, neustanovil by katalóg dovolacích dôvodov. Už samotné chápanie dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku preto ospravedlňuje reštriktívny prístup najvyššieho súdu k dovolacím dôvodom (napr. IV. ÚS 294/2010).

V preskúmvanej veci najvyšší súd odmietnutie dovolania sťažovateľa v časti uplatnených dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), f) a g) Trestného poriadku odôvodnil s poukazom na § 371 ods. 4 Trestného poriadku najmä takto:

„Dovolací súd pred všetkými argumentmi tohto uznesenia uvádza, že so zreteľom na ustanovenie § 371 ods. 4, prvá veta pred bodkočiarkou Tr. por., podľa ktorého dôvody podľa odseku 1 písm. a/ až g/ nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom; museli byť obmedzené len na dôvody týkajúce sa námietok uplatnených najneskôr v konaní pred odvolacím súdom (pokiaľ sa týkali dovolacích dôvodov § 371 ods. 1 písm. a/ až g/Tr. por.).

K písm. c/ dovolací súd zásadne uvádza:

Za porušenie práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Tr. por., resp. pri uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Tr. por.

Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., ktoré vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania pri uplatnení tohto dovolacieho dôvodu je posudzovanie právnych otázok a nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu (bližšie k tomu pozri uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 2 Tdo 45/2009 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 7/2011).

V prerokúvanej veci Okresný súd Nitra a po ňom i odvolací Krajský súd v Nitre zhodne a presvedčivo uviedli, ktorými dôkazmi považovali žalovanú trestnú činnosť obvineného... za preukázanú. Taktiež sa pri rozhodovaní o vykonaní alebo nevykonaní konkrétnych obhajobou navrhnutých dôkazov vysporiadali podľa obsahu zápisnice o hlavnom pojednávaní s dôvodmi, ktoré k takému rozhodnutiu vykonať, či nevykonať konkrétny dôkaz, viedli.

Týmto postupom súdov nemohlo dôjsť k zásadnému porušeniu práv na obhajobu. Hodnotenie dôkazov a úplnosť vykonaného dokazovania je otázkou skutkovou, ktorú neprislúcha dovolaciemu súdu hodnotiť na podklade dovolania obvineného.

Neúplnosť dokazovania, porušenie práva na obhajobu, resp. nezákonnosť vykonaných dôkazov neboli obvineným vytykávané ani namietané v odvolaní (viď citovaný § 371 ods. 4, prvá veta pred bodkočiarkou Tr. por.).

Okresný i krajský súd sa v napadnutých rozhodnutiach vysporiadali s otázkou úplnosti a zákonnosti vykonaných dôkazov.

Na tomto právnom podklade potom dovolací súd vôbec neskúmal naplnenie dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c/, f/, a g/ Tr. por., pretože sa o nich obvinený prvýkrát zmienil až v dovolaní.“

Vychádzajúc z citovanej časti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, po preskúmaní (aj) dokumentácie pripojenej sťažovateľom k jeho sťažnosti, ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd nepostupoval správne, keď dovolanie sťažovateľa v časti uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. f) odmietol s poukazom na § 371 ods. 4 Trestného poriadku, teda z dôvodu, že sťažovateľ nedostatok súhlasu poškodeného s jeho trestným stíhaním podľa § 211 ods. 1 Trestného poriadku nenamietal najneskôr v odvolaní proti meritórnemu rozhodnutiu prvostupňového súdu. Zo sťažovateľom predloženej dokumentácie totiž vyplýva, že sťažovateľ označenú skutočnosť namietal už v prípravnom konaní (v doplnení jeho návrhu na zastavenie trestného stíhania z 8. januára 2009) a rovnako aj v odvolaní z 11. januára 2012 proti napadnutému rozsudku okresného súdu. Toto pochybenie dovolacieho súdu však podľa názoru ústavného súdu v okolnostiach posudzovanej veci z ústavného hľadiska nedosahuje takú intenzitu, že by bolo spôsobilé spochybniť ústavnú udržateľnosť napadnutého uznesenia najvyššieho súdu.

Uvedený záver ústavný súd vyslovuje najmä s ohľadom na skutočnosť, že v trestnom konaní vedenom proti sťažovateľovi bolo jednoznačne preukázané jeho podvodné konanie, ktorého cieľom bolo nadobudnutie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam na úkor poškodenej Slovenskej republiky, pričom jej súhlas s trestným stíhaním sťažovateľa nebol potrebný. Skutočnosť, od ktorej sťažovateľ odvodzoval naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. f) Trestného poriadku, teda že poškodeným môže byť ako (údajný) vlastník dotknutých nehnuteľností len jeho otec, pritom bola ako súčasť jeho procesnej obrany vykonaným dokazovaním vyvrátená (bližšie pozri časť II.2.1 tohto uznesenia). Podľa názoru ústavného súdu preto v konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci sťažovateľom namietaný dovolací dôvod podľa označeného ustanovenia Trestného poriadku prima facie nemohol byť splnený, čo by zakladalo dôvod na odmietnutie tejto časti jeho dovolania podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku bez ohľadu na ustanovenie § 371 ods. 4 Trestného poriadku.

Vo vzťahu k sťažovateľom namietanej neopodstatnenosti odmietnutia jeho dovolania poukazom na § 371 ods. 4 Trestného poriadku v časti uplatnených dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c) a g) Trestného poriadku ústavný súd poukazuje na skutočnosti vyplývajúce z dokumentácie pripojenej sťažovateľom k jeho sťažnosti. Zásadné porušenie práva na obhajobu [dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, pozn.] sťažovateľ v dovolaní odôvodňoval tým, že súdy nižšieho stupňa v jeho veci nevykonali ďalšie dôkazy (nad rámec vykonaných, pozn.), ktoré by podľa neho svedčili v jeho prospech. Nezákonnosť vykonaného dokazovania [dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, pozn.] mala podľa sťažovateľa spočívať v tom, že okresný súd a krajský súd v rozpore s § 7 ods. 2 Trestného poriadku skúmali, či je potomkom grófa [REDACTED], hoci ide o otázku týkajúcu sa osobného stavu (k tejto námietke sa ústavný súd už vyjadril v časti II.2.1 tohto uznesenia, pozn.). Z dokumentácie predloženej sťažovateľom však nevyplýva, že by uvedené skutočnosti, ktoré subsumoval pod označené dovolacie dôvody, namietal najneskôr v odvolacom konaní, hoci tak vzhľadom na ich povahu urobiť mohol a mal (ide o okolnosti týkajúce sa predovšetkým postupu,

resp. meritórneho rozhodnutia prvostupňového súdu, pozn.). Ústavný súd preto napadnuté uznesenie najvyššieho súdu v tejto časti považuje z ústavného hľadiska za akceptovateľné.

Odmietnutie dovolania sťažovateľa podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku v časti uplatnených dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. h), i) a k) Trestného poriadku odôvodnil najvyšší súd v napadnutom uznesení najmä takto:

„Pokiaľ ide o dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por., dovolací súd preskúmal uložený trest a zistil, že zákonná trestná sadzba pre obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, 4 Tr. zák. je stanovená v rozpätí od desať do pätnásť rokov trestu odňatia slobody. V prípade uloženia tohto trestu s použitím zmierňujúceho ustanovenia podľa § 39 ods. 1, 3 písm. c/ Tr. zák. nemôže súd za tento obzvlášť závažný zločin uložiť trest kratší ako päť rokov.

Trest odňatia slobody vymeraný v dĺžke sedem rokov a šesť mesiacov je v rozpätí od päť do pätnásť rokov a to i s dĺžkou prípadného náhradného trestu odňatia slobody v prípade nevyožiteľnosti uloženého peňažného trestu v dĺžke jedného roka.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por. zistený nebol.

Pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu skutku uvedeného v rozsudku Okresného súdu Nitra, ktorý si krajský súd, ako i celý výrok o vine, osvojil, dovolací súd ani tu nezistil žiadne pochybenie.

Skutok, tak ako je popísaný v skutku tohto rozsudku (popísaný v úvode odôvodnenia) bol správne podradený pod skutkovú podstatu v § 221 ods. 1, 4 písm. a/ Tr. zák.

Podľa tohto ustanovenia kto na škodu cudzieho majetku seba alebo iného obohatí tým, že uvedie niekoho do omylu alebo využije niečí omyl, a spôsobí tak na cudzom majetku škodu veľkého rozsahu, potrestá sa odňatím slobody až na desať až pätnásť rokov.

V skutku je uvedené, že obžalovaný sa pokúsil obohatiť o sumu trojnásobne a viac presahujúcu škodu veľkého rozsahu tým, že v úmysle získať vlastnícke právo k pozemkom v skutku označeným, uviedol do omylu notára [REDAKOVANÉ] prehlasujúc, že splnil podmienky vydržania vlastníckeho práva k uvedeným pozemkom, pričom k splneniu zákonných podmienok vydržania nikdy nedošlo.

K naplneniu tohto dovolacieho dôvodu nedošlo ani nesprávnym použitím iného hmotnoprávného ustanovenia a to ani pokiaľ ide o hmotnoprávne ustanovenia týkajúce sa

vydržania, pretože ak obvinený [REDAKOVANÉ] nebol potomok dr. [REDAKOVANÉ], nebol ani oprávneným držiteľom zabratých pozemkov z titulu nástupníctva po svojom otcovi [REDAKOVANÉ], ani hmotnoprávných ustanovení týkajúcich sa zabrania týchto pozemkov, či určenia poškodených. Pokiaľ ide o poslednú otázku, škoda bola skutočne spôsobená Slovenskej republike, ktorá bola v adhéznom konaní zastúpená štátnym podnikom Lesy š. p. a Slovenským pozemkovým fondom. Ide o splnomocnencov tak, ako im splnomocnenie vyplýva zo všeobecne záväzných právnych predpisov.

Pokiaľ ide o dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. k/ Tr. por., dovolací súd uvádza, že vyvodzovať neprípustnosť trestného stíhania obvineného na základe toho, že v obžalobe bolo uvedené, že pozemky, ktoré sa obvinený snažil získať, patrili dr. [REDAKOVANÉ] alebo jeho príbuzným, na rozdiel od rozsudku súdu prvého stupňa, kde bolo uvedené, že pozemky patrili dr. [REDAKOVANÉ] a jeho príbuzným, tak ako to vyvodil obvinený v dovolaní, možné nie je, pretože ide o skutkové zistenie, ktoré dovolaciemu súdu neprináleží ani skúmať, ani meniť.

Pokiaľ obvinený tvrdil v dovolaní, že trestné stíhanie bolo neprípustné tiež z toho dôvodu, že ak okresná prokuratúra nie oprávnená preskúmať obsah listín vydaných notárom, potom prokurátor nebol oprávnený preskúmať obsah notárskych zápisníc [REDAKOVANÉ] a z toho vyvodzuje, že ak je stanovisko prokuratúry správne, a súdy ho nepopreli, bolo trestné stíhanie obvineného v prípravnom konaní, vrátane podanej obžaloby protiprávne a teda neprípustné, k tomu dovolací súd uvádza, že v danom prípade nie je zrejmé, pre ktorý dôvod v § 9 ods. 1 Tr. por., by trestné stíhanie bolo neprípustné. Navyše je nevyhnutné v tomto prípade odlišovať prieskumnú povinnosť prokurátora v netrestnej oblasti od zistenia, nie preskúmania, či obsah konkrétnej listiny súhlasí s obsahom inej listiny, či dôkazu (v trestnom konaní), resp. s objektívnou realitou zistenou empirickým skúmaním.

Dovolací súd nezistil ani dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. k/ Tr. por. “

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti podanej ústavnému súdu nespochybňuje vecnú správnosť rozhodnutia najvyššieho súdu v časti týkajúcej sa označených dôvodov dovolania, namieta však, že ak sa najvyšší súd zaoberal uplatnenými dovolacími dôvodmi, mal rozhodovať na verejnom zasadnutí podľa § 384 ods. 1 Trestného poriadku a v prípade

zistenia, že dôvody dovolania nie sú preukázané, mal dovolanie zamietnuť podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku, keďže § 382 písm. c) Trestného poriadku možno podľa jeho názoru aplikovať len v prípade, že „*dovolanie neobsahuje žiaden dôvod v zmysle § 371 ods. 1 Trestného poriadku*“.

Ústavný súd v kontexte uvedenej námietky sťažovateľa poukazuje na v súdnej praxi všeobecne akceptovaný a aplikovaný právny názor, podľa ktorého obsah konkrétne uplatnených výhrad, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí reálne, tzn. vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu tohto dovolacieho dôvodu. Pokiaľ to tak nie je a podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenia upravujúce dôvody dovolania, pričom však v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dôvodu, ide o dovolanie, ktoré je potrebné odmietnuť podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku (napr. uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 5 Tdo 50/2008 z 5. februára 2009, sp. zn. 6 Tdo 13/2009 z 23. apríla 2009, 2 TdoV 4/2015 z 9. septembra 2015). Z uvedeného vyplýva, že najvyšší súd aj pri postupe podľa § 382 Trestného poriadku (v nadväznosti na § 381 Trestného poriadku), teda pri rozhodovaní na neverejnom zasadnutí, musí podané dovolanie podrobiť prieskumu z toho hľadiska, či je daný niektorý z dôvodov na odmietnutie dovolania ustanovených v § 382 písm. a) až f) Trestného poriadku. Z povahy veci pritom vyplýva, že posúdenie existencie dôvodu na odmietnutie dovolania podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku (t. j. nesplnenie dôvodov dovolania podľa § 371 Trestného poriadku) zahŕňa v nevyhnutnej miere aj vecný prieskum dovolacej argumentácie dovolateľa za účelom zistenia, či ním uvádzané skutočnosti reálne (nielen formálne) naplňajú ním označené dôvody dovolania ustanovené v § 371 Trestného poriadku.

Vychádzajúc z uvedeného právneho názoru, ústavný súd sa nemôže stotožniť s argumentáciou sťažovateľa, že najvyšší súd môže dovolanie odmietnuť podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku len v prípade, že neobsahuje (resp. neoznačuje) žiadny dovolací dôvod podľa § 371 Trestného poriadku. V dôsledku takéhoto výlučne formalistického výkladu by sa totiž označené zákonné ustanovenie v konečnom dôsledku stalo obsolentným. V dovolacom konaní totiž je dovolateľ obligatórne zastúpený

kvalifikovaným právnym zástupcom – obhajcom (§ 373 ods. 1 a 2 Trestného poriadku), a preto si možno len ťažko predstaviť situáciu, kedy by kvalifikovaný právny zástupca (advokát) dovolateľa pri koncipovaní dovolania (hoci formálne) neoznačil žiadny zo zákonom ustanovených dovolacích dôvodov. Odhliadnuc od uvedeného, ústavný súd zároveň poukazuje na skutočnosť, že vo svojej rozhodovacej činnosti stabilne akceptuje postup, kedy najvyšší súd po nevyhnutnom vecnom prieskume dovolania dospeje k náležite (ústavne konformne) odôvodnenému záveru, že je zrejmé, že nie sú splnené dovolateľom uplatnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku a dovolanie preto odmietne podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku (napr. III. ÚS 265/2012, II. ÚS 528/2014, I. ÚS 108/2017, IV. ÚS 186/2018, III. ÚS 188/2018). Ústavný súd preto ani v kontexte označenej námietky sťažovateľa nepovažuje napadnuté uznesenie najvyššieho súdu za také, ktoré by popieralo podstatu a účel v posudzovanej veci aplikovaných právnych noriem.

V nadväznosti na už uvedené dôvody zjavnej neopodstatnenosti argumentácie sťažovateľa ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou tiež poukazuje na skutočnosť, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy strany trestného konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne konformný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a bez znakov arbitrárnosti. Ak to tak je, ústavný súd nemá dôvod zasahovať do sťažovateľom namietaného postupu alebo rozhodnutí všeobecných súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (m. m. napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

Na základe uvedených skutočností ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti dospel k záveru, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nevykazuje z ústavného hľadiska také relevantné nedostatky, ktoré by po prípadnom prijatí tejto časti sťažnosti na ďalšie konanie mohli reálne viesť k záveru o porušení sťažovateľom označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a ani práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd preto aj túto časť sťažnosti sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími procesnými návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. novembra 2018